

Membres numeraris

Lluís Jou i Mirabent

Lluís Jou i Mirabent va néixer a Sitges el 1955. En nom de la Secció de Filosofia i Ciències Socials, em plau presentar la candidatura del senyor Lluís Jou i Mirabent com a futur membre de l'Institut, per sotmetre-la a la vostra consideració.

El conec des de fa molts anys —més de trenta—, durant els quals he tingut el privilegi d'haver compartit amb ell diversos projectes en l'àmbit del dret, ja sigui en la docència universitària (on vàrem coincidir, al Departament de Dret Civil, els anys que vaig ser a la Universitat de Barcelona), en l'Observatori de Dret Privat de Catalunya, en la comissió que assessora en la resolució dels recursos governatius i, també, en l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya. Això m'ha permès tenir un testimoniatge directe del seu altíssim nivell intel·lectual, el seu compromís i la seva dedicació, i, he de dir-ho també, de la seva elevadíssima qualitat humana.

Vull destacar, al mateix temps, que el candidat és un jurista que, per la seva condició de notari, pertany òbviament a l'àmbit de l'aplicació pràctica del dret, que és un perfil que complementa molt bé la composició de la Secció de Filosofia i Ciències Socials, i, consegüentment de l'Institut. Per tant, la seva incorporació ens permetria cobrir l'espai, avui una mica orfe, que en altres moments van representar destacadíssims juristes, també notaris, com Raimon Noguera, Ramon Faus, Lluís Figa i, més recentment, Josep Maria Puig Salellas, dels quals, m'atreveixo a dir, el candidat n'és l'hereu més directe.

Lluís Jou es va llicenciar en dret l'any 1977 i, poc temps després, tot just amb 27 anys, tragué les oposicions de notaria.

Permeteu-me, però, que, en aquest breu espai dedicat a la seva formació acadèmica, afegeixi també, encara que només sigui per donar una pinzellada del seu tarannà i les seves inquietuds, que va estudiar nàutica a l'Escola Oficial de Barcelona.

Abans de continuar amb aquesta presentació, i seguint encara amb les inquietuds personals d'en Lluís, no em vull estar de dir, no fos cas que em passés per alt, que, sobretot, és un sitgetà compromès amb molts projectes culturals i socials de la seva vila i autor de diversos estudis sobre la història d'aquella localitat.

Dit això, i passant ja a extractar el seu perfil curricular, em referiré, en primer lloc, a l'activitat professional, respecte de la qual tan sols destacaré que ha exercit de notari a Belmonte de Miranda (Astúries), a Calafell i, des del 1995, a Barcelona.

Ha estat membre de la Junta del Col·legi de Notaris de Catalunya en diverses ocasions, primer com a censor (durant deu anys) i després com a vicedegà. Actualment és arxiver de Protocols del Districte de Barcelona, un arxiu de cabdal importància no només per als ciutadans que volen fer valer els seus drets, sinó també per la rellevància que té per a l'estudi de la història social, econòmica i jurídica de Catalunya. De fet, aquest arxiu ha estat la font de què han begut, entre d'altres, els insignes Vicens Vives i Pierre Vilar.

És membre del Patronat de la Fundació Noguera, fundació privada instituïda per Raimon Noguera de Guzmán —que també va ser membre, com he dit, del nostre Institut—, l'objecte de la qual és contribuir a la conservació de la documentació notarial i la difusió del seu contingut com a eina d'investigació històrica. Des del 1996, n'és el secretari.

Dirigeix també la revista *Estudis Històrics i Protocols*, que, sota el patrocini de l'esmentada fundació i editada pel Col·legi de Notaris, publica estudis especialitzats en la història del notariat o basats en la documentació notarial.

El 2007 va ser distingit amb el Premi Agustí Juandó, que atorga el Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya, per la seva implicació professional en l'ús del català en els documents notarians.

A més de notari, és un reputat estudiós del dret, la qual cosa explica que tingui també una dilatada i molt remarcable trajectòria acadèmica com a professor associat del Departament de Dret Civil de la Universitat de Barcelona, on, des de fa trenta anys, imparteix docència en totes les assignatures troncales d'aquesta disciplina. Va ser el responsable de la introducció d'una nova assignatura optativa sobre dret notarial, que, amb gran èxit entre els estudiants, integra el pla d'estudis de dret d'aquella facultat des de l'any 1994 i que ha servit de punta de llança per a l'increment del nombre d'opositors catalans a aquest prestigiós cos funcional, amb tot el que això representa per a la seva catalanització.

Lluís Jou és autor d'un gran nombre de publicacions sobre dret civil, de les quals m'estalviaré donar-ne detall minucios i em limitaré a dir que s'ha ocupat, sobretot, de

l'estudi del dret de successions, del dret de família i, també, de la propietat i els drets reals. Tot això, deixant de banda la seva dedicació al dret lingüístic, a la qual més endavant al·ludiré.

Com a estudiós del dret, i en particular del dret civil de Catalunya, ha contribuït activament a la seva recuperació, actualització i desenvolupament, en formar part de les comissions tècniques que van redactar diversos projectes de llei. Aquest és el cas, per exemple, de la Llei de censos, del Codi de successions, de la llei que regulà la potestat del pare i de la mare i del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya. També ha format part de la secció de dret patrimonial de l'Observatori de Dret Privat de la Generalitat de Catalunya i del plenari de la Comissió de Codificació d'aquest observatori.

El 2008 fou elegit acadèmic de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya per a cobrir la vacant deixada, precisament, per Josep M. Puig Salellas.

M'agradaria destacar també un altre vessant, no prou conegut, de Lluís Jou: la d'aferrissat lluitador, en el sentit literal de l'expressió, pel dret civil de Catalunya. Em refereixo, més concretament, al paper rellevant que va tenir en el si de la Comissió de Defensa del Dret Civil de Catalunya, entorn de la qual es va organitzar tota la classe jurídica catalana, sense excepció, com a resposta al recurs d'inconstitucionalitat que el Govern espanyol va presentar en contra de la Llei de filiacions de 1991. Fou el redactor ponent del manifest al qual s'adherí tot el món jurídic català i que acabaria fent que l'Estat es fes enrere i retirés el recurs. Es pot dir que aquesta acció de protesta va esdevenir el punt d'inflexió a partir del qual s'inicia l'etapa més prolífica de producció legislativa en matèria de dret civil per part del Parlament de Catalunya: des de l'any 1991 fins al 2002, la cambra catalana va aprovar unes setze lleis civils, sense que hi hagués hagut cap tipus d'oposició per part de l'Estat.

Aquesta tasca de conjunt en la promoció del dret català ha estat reconeguda pel Govern de la Generalitat, que, el desembre del 2007, li va concedir el Premi Justícia de Catalunya.

Com a jurista de reconegut prestigi, ha format part de la Comissió Jurídica Assesora i, actualment, per la mateixa condició, des de l'any 2006, és membre també de la Comissió de Control que preveu la llei de la iniciativa legislativa popular, designat per la mesa del Parlament.

El dret lingüístic, com us deia, és una altra de les matèries a què Lluís Jou ha prestat una especial dedicació. En aquest àmbit, voldria ressaltar la seva implicació en el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, que se celebrà els anys vuitanta, en el qual va assumir la secretaria de l'Àrea de Dret. També ha estat membre del consell de redacció de la revista *Llengua i Dret* i ha publicat diversos articles sobre matèries de dret

lingüístic en aquesta mateixa revista i en d'altres (com *Administració Pública* i la *Revista d'Estudis Autònoms i Federals*), en els quals s'ha ocupat, sobretot, dels conceptes de llengua pròpia i doble oficialitat lingüística.

Entre 1994 i 1996 va formar part de la comissió d'experts que va redactar la Declaració Universal de Drets Lingüístics, que fou lliurada a la UNESCO.

Home sempre compromès amb els ideals i els objectius nacionals d'aquest Institut, les seves preocupacions sobre la problemàtica del nostre país, especialment pel que fa a la llengua, no s'han limitat a valuoses contribucions escrites sobre dret lingüístic, que també m'estalvio d'enumerar, sinó que ha anat més enllà, assumint el repte d'implementar els seus coneixements a la pràctica com a responsable de la política lingüística.

Em refereixo, molt especialment, a la tasca duta a terme des del Govern de la Generalitat com a director general de Política Lingüística, càrrec que va exercir des del 1996 fins al 2003.

En aquesta etapa, va ser el responsable de l'elaboració i la tramitació de la Llei de política lingüística de 1998, del seu desplegament a través d'un gran nombre de normes de rang inferior i també de la seva aplicació mitjançant múltiples convenis de col·laboració amb organitzacions empresarials i sindicals i amb les grans multinacionals presents a Catalunya.

Val la pena destacar, per exemple, que, en el període que va estar al capdavant de la Direcció General, va promoure la introducció del català en els productes Microsoft i en les eines de traducció automàtica i de reconeixement de veu. També va impulsar les edicions catalanes dels diaris *El Periódico* i *El Segre*, va fer possible que s'acordés amb l'Estat l'edició del BOE en versió catalana i que s'iniciés el doblatge al català d'algunes produccions cinematogràfiques.

Va ser també en aquella etapa que es va encetar una col·laboració estable en matèria de política lingüística amb el Govern de les Illes Balears i es va crear el Consorci de l'Institut Ramon Llull.

Bé, per acabar, no cal que us digui que el candidat té la nostra institució en la més alta estima i el més alt respecte, i que considera un gran honor poder arribar a formar-ne part. En proposar-lo, m'atreveixo a dir, que, correspectivament, seria igualment un honor per a nosaltres tenir-lo com a company.

Text llegit pel senyor Joan Egea i Fernández en el Ple del dia 18 de gener de 2016